

Czytaliśmy – polecamy

Tytuł:

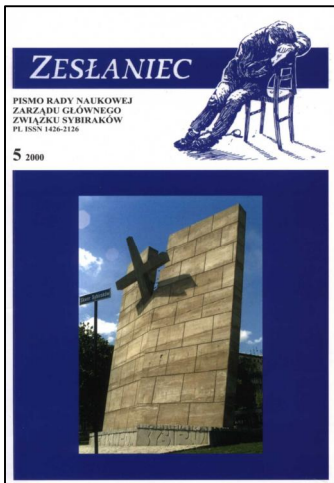
Redaktor naczelny:

Wydawca:

Zesłaniec

Antoni Kuczyński

Zarząd Główny Sybiraków

Dotarł do nas nr 5/2000 pisma „Zesłaniec” Rady Naukowej Zarządu Głównego Związku Sybiraków. Numer zawiera sto stron bardzo interesującego tekstu: artykułów, fotografii, recenzji, w postaci dwudziestu pozycji autorskich. Okładka barwna z ciekawą treścią fotografii. Poszczególni autorzy to znane nam Kresowiakom osobistości Kultury i reprezentacji patriotycznych środowisk naszego społeczeństwa.

Na szczególną uwagę czytelników zasługuje treść „Wstępu od Redakcji” oraz tekst ks. prałata Z. Peszkowskiego pod tytułem „Droga krzyżowa – polska Golgota Wschodu” poświęcona 60 rocznicy zbrodni Katyńskiej – jakże piękny i ujmujący swą modlitewna treścią.

Napisałem powyżej, że na szczególną uwagę zasługuje..., ale czytając następne wiersze i artykuły winienem zdecydowanie stwierdzić, że cały nr 5/2000 zasługuje na najlepszą i pochlebną „szczególną uwagę” – wszystkie artykuły i poezja są więcej niż zasługujące tylko na przeczytanie. Wszystko co zawiera omawiany numer „Zesłańca” jest utrwalającym i poszerzającym wiedzę dokumentem o gehennie naszego Narodu uczynionej nam przez „Imperium zła” przy pomocy rzekomych naszych zachodnich sojuszników.

Bardzo serdecznie zapraszam czytelników Kresowych Stanic i nie tylko do lektury każdego numeru „Zesłańca”. Naprawdę warto wzbogacić wiedzę o tym co było i jest nadal odkrywane i dokumentowane w sprawach tak ważnych i bolesnych dla nas Polaków. Całej Redakcji „Zesłańca” należą się słowa szczerego uznania i podziękowania za trud i bezcenną pracę nad każdym numerem. Zainteresowanym podajemy adres redakcji: ul. Bystrzycka 61/3, 54-215 Wrocław
Telefon: (071) 351-10-94

Jerzy Szymański

KRESOWE STANICE

Tytuł: **Wołyńskie niezapominajki**
Autor: Irena Lamprycht
Wydawnictwo: Biuro Tłumaczeń
ul. Wieczysta 77/33
50-550 Wrocław
tel. 336-70-44

**IRENA LAMPRYCHT –
Wołynianka mieszkająca
w Kanadzie**

Urodziła się w osadzie wojskowej w Milanowiczach, pow. Kowel. W lutym 1940 r. razem z rodzicami wywieziona została na „nieludzką ziemię” – do posesji Joźma w rejonie Piniga, koło Archan-gielska. Ojciec jej zmarł na tyfus koło Taszkientu, już w mundurze żołnierza polskiego. ZSRR opuściła z matką jednym z ostatnich już transportów do Iranu. Później, poprzez Indie, Wschodnią Afrykę i Anglię, w roku 1952 dotarła

do Kanady.

Mieszka tam już prawie pół wieku. Jest matką dorosłych, starannie wychowanych i wykształconych dzieci: Zbigniewa i Barbary. Zmuszona przez sytuację polityczną żyć poza Ojczyzną, nigdy nie zatraciła uczuć głębokiego patriotyzmu, wyrażającego się nie tylko w kontaktach, w działaniach w Związku Ziemi Wschodnich RP, ale także we własnej twórczości określanej przez autorkę następującymi słowami: *Dla Ciebie Ojczyzno daleka pisałam łzami tęsknoty, z myślą o tych, którzy przyjdą po nas.*

Twórczość Ireny Lamprycht została zauważona i doceniona także w Polsce. Otrzymała I nagrodę w IV Konkursie Poetyckim „U Progu Kresów” (Chełm 1993) oraz specjalne wyróżnienie za twórczość poetycką o Beresteczku na IV Konkursie Poetyckim (Chełm 1994). Prof. Dr hab. Wiesław Rheiss w artykule *Stracony świat – poetyckie wspomnienia „tulaczego dziecka”*, tak charakteryzował twórczość Ireny Lamprycht:

Autorka, dawne „tulacze dziecko”, głównym motywem i treścią swoich poetyckich wystąpień uczyniła los dziecka wyrwanego przez wojnę z rodzinnych stron i rzuconego w daleki świat. Pisząc o sobie, o własnych bólach i troskach, pośrednio pisze ona o wszystkich dzieciach, które spotkała głęboka niesprawiedliwość i tragedia wywózek do Radzieckiej Rosji.

Świat dzieciństwa, upragniony cel nieustających podróży poetyckich Ireny Lamprycht, ma wiele postaci: od „ojczyzny” i „kresów”, poprzez „Ziemie Wołyńską” i „Podole”, po – „dom” i „gniazdo”. Ta ukochana, zapamiętana i śniona przez lata ziemia jest zarazem „ziemią skradzioną” (przez Rosjan i Stalina) i „ziemią sprzedaną (w Jalcie). (...) Opisywana ziemia jest ziemią rodzinną w sensie podstawowym: łączy się z obrazem rodziców, i pełni – można powiedzieć – rodzicielskie funkcje, czyli jest źródłem tożsamości.